

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **M. B.**, narozena X
státní příslušnost U.
bytem F., R., U.
zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2018, č. j. CPR-30247-5/ČJ-2017-930310-V238

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 21. 6. 2018 žalobkyně napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 9. 2017, č. j. KRPS-185667-55/ČJ-2016-010024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců.
2. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobkyně byla zaměstnána bez

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

povolení k zaměstnání v období od 23. 5. 2016 do 26. 5. 2016, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, což bylo v prvostupňovém rozhodnutí prokázáno a dostatečným způsobem odůvodněno. Žalobkyně byla držitelkou polského pracovního dlouhodobého víza typu D, MULTI, délka 180 dnů, s platností od 10. 5. 2016 do 1. 12. 2016. Dále žalovaná odkázala na protokol o výsledku žalobkyně ze dne 26. 5. 2016, ve kterém mimo jiné uvedla, že do České republiky přicestovala z Polska za prací, pracovní náplň měla zjistit až v České republice, dále tvrdila, že neměla uzavřenou žádnou smlouvu, ačkoli byly správním orgánům konkrétní smlouvy předloženy, vyplývalo z nich, že byly uzavřeny až dne 24. 5. 2016, potažmo dodatek k této smlouvě, na základě kterého měla být žalobkyně vyslána do České republiky, byl podepsán dne 25. 5. 2016.

3. Žalovaná se zaměřila na výklad zejména těch ustanovení zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), která upravují vysílání cizinců zahraničním zaměstnavatelem do České republiky na základě platné zaměstnanecké karty (§ 95 odst. 1 a 4) a výjimky z nutnosti disponovat zaměstnaneckou kartou nebo jiným povolením cizince zaměstnaného v České republice (§ 98 písm. k)]. Žalovaná přitom dospěla k závěru, že žalobkyně na území České republiky vykonávala pracovní činnost, pro kterou byla povinna mít povolení k zaměstnání, protože zjištěný výkon kontrolované činnosti žalobkyně nespadal pod žádnou výjimku zákona o zaměstnanosti, v rámci které by nebyla žalobkyně povinna mít povolení k zaměstnání.
4. K přiměřenosti vyhoštění a délky zákazu vstupu na území Evropské unie žalovaná uvedla, že neshledává stanovenou dobu 6 měsíců nepřiměřenou a uvedený případ odpovídá stávající praxi a okolnostem předmětného řízení.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

5. Žalobkyně předně namítá, že správní orgány porušily § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a neopatřily si dostatečné podklady pro své rozhodnutí, neboť opomněly zjišťovat i skutečnosti, které svědčí ve prospěch žalobkyně.
6. Dále žalobkyně nesouhlasí se závěry správních orgánů o tom, že na území České republiky pracovala bez povolení k výkonu zaměstnání. Dle žalobkyně měla vyřízené veškeré potřebné doklady a na území České republiky byla vyslána svým polským zaměstnavatelem. V České republice sice pracovala u české společnosti, avšak stále pro svého polského zaměstnavatele, který jí rovněž poskytoval mzdu. Žalobkyně má za to, že nepotřebovala povolení k zaměstnání, neboť byla na území České republiky vyslána polským zaměstnavatelem, který v souladu s evropskou legislativou získává v rámci své podnikatelské činnosti zakázky na celém území Evropské unie a plní je prostřednictvím zaměstnanců v pracovním poměru, mezi které patří i žalobkyně. Žalobkyně byla svým zaměstnavatelem vyslána na území České republiky k poskytnutí služby (realizaci zakázky získané polským zaměstnavatelem), tedy nepotřebovala k výkonu zaměstnání povolení vydané orgány České republiky, což odpovídá principu volného pohybu služeb. Žalobkyně dále poukázala na to, že byla povinna se řídit pokyny svého zaměstnavatele, navíc je právně neznalá, takže si nemohla být vědoma případných nelegálních postupů.
7. Žalobkyně dále namítla, že forma uloženého opatření i jeho délka jsou zcela nepřiměřené okolnostem případu a odporují základním zásadám činnosti správních orgánů (zásada

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

proporcionality a zásada právní jistoty). Žalobkyně totiž neměla žádnou možnost situaci ovlivnit, neměla ani ponětí o tom, že se jedná o nezákonnou situaci. Správní orgán měl i jiné možnosti řešení, měl přistoupit ke smírnému řešení celé záležitosti a umožnit žalobkyni dobrovolné opuštění území České republiky. Správní vyhoštění působí žalobkyni do budoucna potíže. Žalobkyně má platné pobytové oprávnění pro území Polska, v případě umožnění dobrovolného opuštění území České republiky mohla dále pobývat na území Polska a tam konzumovat vydané povolení k pobytu. Za současné situace však žalobkyně s ohledem na uložené správní vyhoštění a jeho rozsah přijde i o možnost pobytu na území Polska. Je bez významu, že v současné době již žalobkyně toto povolení nevlastní, neboť správní vyhoštění jí znemožňuje obstarat si v budoucnu povolení k pobytu. Žalobkyně se domnívá, že objasnění vztahů mezi jejím polským zaměstnavatelem a dalšími subjekty v obchodním řetězci a nutnosti zajistit provedení díla subdodávkou by mohlo výrazně přispět k osvětlení podstatných skutečností, o kterých správní orgán pouze spekuluje, že se jedná o jakési řetězení vztahů k obcházení zákona. Měly být proto vyslechnuty oprávněné osoby ze subjektů zainteresovaných do poskytnutí služby, a to za účelem zjištění informací o výkonu činnosti žalobkyně.

8. Dále žalobkyně namítá, že neměla možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života. Rozhodnutí je čistě formalistické, nepokrývá konkrétní situaci a v podstatě jenom paušálně prochází jednotlivé regulativy. Žalovaná neváže zákonné podmínky k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu. Přiměřenost rozhodnutí není možné stavět na skutečnosti, že žalobkyně má na území země původu zázemí a má se kam vrátit. Napadené rozhodnutí v podstatě přiměřenost zásahu nehodnotí vůbec, je nepřezkoumatelné. Není nijak hodnocena skutečnost, že žalobkyně má povolen legální pobyt na území Polska.
9. Dalším žalobním bodem žalobkyně namítá účelnost napadeného rozhodnutí, kterým jí bylo správní vyhoštění uloženo. Žalobkyně opustila území krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění, neboť nechtěla porušovat právní předpisy České republiky. Správní řízení pak bylo vedeno více než rok a odvolací řízení tři čtvrtě roku. Během správního řízení však neběží lhůta správního vyhoštění, což je pro žalobkyni zjevně zatěžující a celkově zbytečné opatření.
10. Dále žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaná nijak neposoudila, zda žalobkyni v případě návratu do státu, jehož je občankou, nehrozí nebezpečí vážné újmy. Ve spisu nejsou založeny žádné podklady, na jejichž základě byly rozhodné skutečnosti zjištěny. Žalobkyně má přitom zcela reálnou obavu z návratu do vlasti, kde probíhá ozbrojený konflikt.
11. V neposlední řadě je napadené rozhodnutí dle žalobkyně nepřezkoumatelné z důvodu absence zdůvodnění délky správního vyhoštění. Za dostatečné odůvodnění nelze považovat sdělení, že bylo uloženo v dolní sazbě. Je třeba vzít v úvahu, že v případě žalobkyně jde jen o pár dní údajné nelegální práce, žalobkyně je trestněprávně zachovalá, bez jediného přestupku.
12. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami odvolacími, odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
14. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
15. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná vyjádřila souhlas s vydáním rozhodnutím bez jednání, žalobkyně pak na základě výzvy soudu neoznámila svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že i ona s tímto postupem souhlasila.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

16. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 26. 5. 2016 byla žalobkyně kontrolována hlídkou Policie České republiky během výkonu práce v areálu společnosti C. f. c. (dále jen „český zaměstnavatel“) v obci Ž., kde pracovala ve výrobních prostorách společnosti. Při kontrole žalobkyně předložila cestovní doklad, v němž bylo vyznačeno vízum typu D, Multi, č. X, vydané Polskou republikou na dobu od 10. 5. 2016 do 1. 12. 2016. Nepředložila žádné povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu ani živnostenské oprávnění.
17. Na základě uvedeného bylo s žalobkyní dne 26. 5. 2016 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců. V průběhu výsledku žalobkyně uvedla, že dne 15. 5. 2016 přicestoval přes Polsko do České republiky, nejprve bydlela na neznámé ubytovně v Praze, od 23. 5. 2016 bydlela v obci Ž., K. V provozovně, kde byla kontrolována, porcovala 4 dny, balila tam bagety a sendviče. Uvedla, že žádnou smlouvu nepodepisovala, předpokládala, že jí teprve bude předložena. Smlouvy, které hlídce policie předložil český zaměstnavatel, viděla při výsledku poprvé a uvedla, že jí žádná společnost nikam nevysílala a že podpis na smlouvách není její. Veškerou práci jí zprostředkoval jakýsi Vasyl. Pracovní dobu měla různorodou, někdy pracovala od 6:00 do 16:00 někdy až do 17:00. Používala speciální oblek, bez kterého by nesměla do výroby vstupovat, ten jí byl zprostředkován českým zaměstnavatelem. Taktéž byl v jeho majetku stroj na balení. Žalobkyně žádné vlastní pomůcky nepoužívala. Práci jí přidělovala a následně kontrolovala vedoucí u pracovního pásu (jméno nezná). Měla slíbenou odměnu 65 Kč za hodinu práce. Na území České republiky přijela se svou matkou, která měla také polské vízum. Dále žalobkyně uvedla, že jí na Ukrajině nehrozí závažná újma a má se kam vrátit.
18. V průběhu řízení byly předloženy následující listiny týkající se výkonu práce žalobkyně. Smlouva o provedení práce mezi společnostmi P. SP. Z O. O. (dále jen „polský zaměstnavatel“) a žalobkyní ze dne 24. 5. 2016, v níž je u žalobkyně uvedena jako adresa bydliště K., J. Jako druh práce bylo sjednáno samostatné provádění manuální práce ve výrobě na objektech firmy, a to na území Polska s tím, že se povoluje provádění práce za hranicemi státu. Smlouva byla uzavřena na dobu určitou od 25. 5. 2016 do 25. 5. 2018 a měsíční mzda byla sjednána na 1700 zł hrubého. Následujícím dnem, tj. 25. 5. 2016, byl datován dodatek ke smlouvě o provedení práce, na základě kterého měla být žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

vyslána na služební cestu do České republiky na pracoviště společnosti H. M. M. A. s. r. o. (dále jen „česká společnost“) za účelem provedení manuálních prací ve výrobě. Žádná smlouva mezi českým zaměstnavatelem a žalobkyní doložena nebyla. Taktéž nebyla doložena žádná smlouva mezi českou společností, českým zaměstnavatelem či polským zaměstnavatelem.

19. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se správní orgán I. stupně obrátil na Úřad práce ČR s dotazem, zda bylo žalobkyni vydáno povolení k zaměstnání na území České republiky, pro jaký druh práce, místo výkonu práce a s jakou platností. Z odpovědi dožádaného Úřadu práce ČR vyplývá, že žalobkyně neměla v předmetné době a dle dostupných informací z centrální databáze cizinců MPSV vydané povolení k zaměstnání. Dožádaný Úřad práce ČR dále sdělil, že žalobkyně byla přihlášena českou společností na Úřadu práce ČR krajské pobočky v Příbrami, kontaktní pracoviště Kolín za účelem vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy. Místo výkonu práce byl uveden okres Kolín, výkon práce měl začít od 26. 5. 2016. Žalobkyně měla pracovat v kategorii profesí ostatní uklízeči a pomocníci CT-I. Jako zahraniční zaměstnavatel byl evidován polský zaměstnavatel.
20. Správní orgán I. stupně odeslal dne 7. 7. 2016 prostřednictvím společného centra v K. S. v Polsku žádost o informace, na základě které mělo dojít k prověření existence polského zaměstnavatele a zda byla žalobkyně hlášena k zaměstnání v Polské republice. V odpovědi, kterou obdržel dne 26. 7. 2016, se uvádí, že žalobkyni bylo vydáno vízum na základě potvrzení o zaměstnání, zaměstnavatel P. K., pracovní náplň: zemědělské a polní práce, období činnosti od 2. 5. 2016 do 1. 12. 2016.
21. Od 30. 5. 2016 byla žalobkyně v řízení zastoupena advokátem.
22. Ve spisu jsou založeny i informace z Polského rejstříku, ve kterém je evidován polský zaměstnavatel, jehož podnikatelská činnost souvisí s vyhledáváním pracovních míst a získáváním pracovníků.
23. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobkyně do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, ze kterého plyne, že vycestování je možné. Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku vyjmenovalo podklady (zprávy o zemi původu), ze kterých při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z nich vyplynulo, že politickou a zejména bezpečnostní situace v zemi původu žalobkyně, konkrétně v Č. oblasti, lze považovat za natolik uspokojivou, že umožňuje bezpečný návrat žalobkyně.
24. Dne 6. 2. 2017 vyrozuměl správní orgán I. stupně zástupce žalobkyně o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobce využít ve lhůtě 15 dnů od doručení vyrozumění. Žalobkyně svého procesního práva dle § 36 odst. 3 správního řádu využila, prostřednictvím svého zástupce dne 21. 2. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření žalobkyně k podkladům pro vydání rozhodnutí, ve kterém navrhla doplnění dokazování o výsledch svědků v podobě řídicích pracovníků zainteresovaných subjektů, se kterými žalobkyně spolupracovala.
25. Dne 28. 4. 2017 proběhl výslech svědkyně, paní M. F., jednatelky české společnosti, která uvedla, že česká společnost zprostředkovává zaměstnání. Dále uvedla, že inspektorát práce

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

pro Středočeský kraj zahájil kontrolu, jak u českého zaměstnavatele tak u nich a dosud čekají na vyjádření. Veškeré písemnosti, jako docházku, pracovní smlouvy dali k dispozici. Mají povolení k výkonu agenturní činnosti a v daném případě se jednalo o zprostředkování, protože šlo o zaměstnance polského společenství. Mezi českou společností a polským zaměstnavatelem existuje smlouva o dílo nebo smluvní příkaz. Dále jednatelka české společnosti uvedla, že žalobkyni zná, ale nepamatovala si, co konkrétně měla u českého zaměstnavatele vykonávat za práci.

26. Následně si správní orgán I. stupně znovu vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, ze kterého plyne, že vycestování je možné.
27. Správní orgán I. stupně vydal dne 26. 9. 2017 prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců uložil správní vyhoštění a dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v délce 6 měsíců. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že má za prokázané, že žalobkyně pracovala na území České republiky bez platného povolení, ačkoli je toto povolení podmínkou pro výkon zaměstnání. Předložené dokumenty posoudil jako účelové. V tomto odkázal i na vyjádření cizinky, která tvrdila, že smlouvy nikdy nepodepsala. Žalobkyně do protokolu o výsledku také uvedla, že v Polsku nikdy nepracovala, pouze Polskem projížděla do České republiky, kam směřovala za prací. Ze sdělení Úřadu práce ČR je navíc zřejmé, že cizinka neměla v dané době dle dostupných informací z centrální databáze cizinců MPSV vydáno povolení k zaměstnání.
28. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnila shodné námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše. Žalobkyně v průběhu odvolacího řízení žádné důkazní návrhy nevznesla.
29. Žalovaná požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 30. 7. 2017. Ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 13. 3. 2018 závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 30. 7. 2017 potvrdil.
30. Zástupce žalobkyně byl dne 16. 4. 2018 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a byla mu poskytnuta lhůta 10 od doručení pro vyjádření se k podkladům. Zástupce žalobce tohoto práva nevyužil.
31. Žalovaná vydala dne 12. 6. 2018 žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

32. Před vlastním posouzením žaloby soud konstatuje, že danou problematikou se již dříve zabýval, a to v několika svých rozsudcích, například v rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 53 A 1/2018 – 19, s nímž je zástupce žalobkyně obeznámen, neboť i ve zmíněné věci vystupoval jako zástupce žalobce. V označeném rozsudku provedl soud podrobný rozbor skutkové a právní stránky věci, a dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby. Protože ani v nyní projednávané věci nemá soud důvod odchýlit se od právních závěrů přijatých ve zmíněném rozsudku, považuje žalobu za nedůvodnou a to z následujících důvodů.
33. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

34. K první námitce žalobkyně, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí, a nezjistily tak stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, konstatuje soud následující. Žalovaná jednak v souhrnu uvádí veškeré podklady pro vydání rozhodnutí, a dále v celém rozhodnutí na tyto podklady odkazuje, a to i v jednotlivých souvislostech. Těmito podklady jsou zejména prvostupňové rozhodnutí, odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí doplněné dne 23. 10. 2017, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobkyně, smlouva o provedení práce mezi žalobkyní a polským zaměstnavatelem, dodatek k této pracovní smlouvě, cestovní příkaz ze dne 25. 5. 2016 k vyslání účastnice řízení na období 25. 5. 2016 do 31. 6. 2016 k české společnosti, sdělení Úřadu práce ČR, odpověď společného centra ze dne 26. 7. 2016, protokol o výsledku svědka, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, spisový materiál vedený pod č. j. KRPS-185667/ČJ-2016-010024 a lustrace v informačních systémech. Dle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí s žalobkyní, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobkyně v této námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobkyně, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit. Žalobkyně pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačila, námitku formulovala jen zcela obecně. Není přitom na soudu, aby na místo žalobkyně dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení.
35. Žalovaná se pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců, zabývala všemi dostupnými listinami týkajícími se pracovněprávního vztahu mezi žalobkyní a polským zaměstnavatelem a obchodních vztahů mezi polským zaměstnavatelem a českou společností. Na základě těchto listin a podkladů uvedených výše byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobkyní v provozovně českého zaměstnavatele v Ž., kde žalobkyně pracovala v balírně baget. Žalovaná dospěla po posouzení všech podkladů, které správní orgán I. stupně zajistil, k závěru, že provádění dalších důkazů by bylo nadbytečné, ostatně žalobkyně žádný konkrétní důkazní návrh nevznesla. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobkyně byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to zejména výsledkem žalobkyně, jež jako jediná mohla uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky. Správní orgány z její výpovědi vycházely a nezpochybnilly žádnou skutečnost uvedenou žalobkyní.
36. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobkyně, že neměla prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohla žalobkyně vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, což rovněž v přítomnosti tlumočnicka učinila, a dále kdykoliv poté. Žalobkyně je již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupena advokátem. Správní orgány obou stupňů umožnily žalobkyni vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Žalobkyně v rámci řízení před správním orgánem I.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

stupně navrhla, aby byla vyslechnuta odpovědná osoba české společnosti, čemuž správní orgán I. stupně vyhověl. Žalobkyně pak už v rámci celého správního řízení neuvedla žádné další konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Výtky žalobkyně jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu nicméně není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobkyně. Žalobkyně uvedla, že na území České republiky přicestovala se svou matkou, která také disponovala polským vízem, avšak neuvedla, že by na území České republiky nebo na území jiného státu Evropské unie měla nějaké další příbuzné, kteří by zde trvale žili. Sama žalobkyně pak vzhledem ke krátkému pobytu na území Evropské unie ani nemohla stihnout navázat žádné další hluboké soukromé vazby, a to i vzhledem k tomu, že po většinu této doby vykonávala práci. Ve volném čase odpočívala. Žalobní bod tak není důvodný.

37. Žalobkyně dále namítala neúčelnost rozhodnutí, kterým je ukládáno správní vyhoštění v délce 6 měsíců. Žalobkyně již krátce po zahájení správního řízení o správním vyhoštění opustila území České republiky, aby se nevystavovala dalšímu postihu, proto je třeba vnímat rozhodnutí o vyhoštění jako nadbytečné. Navíc správní řízení trvalo celkem rok a tři čtvrtě, avšak uložená lhůta zákazu vstupu cizince na území neběží až do skončení řízení, což je pro žalobkyni zjevně nadbytečně zatěžující a celkově nadbytečné opatření. Jak uvádí zdejší soud i níže v tomto rozsudku (pozn. soudu: srov. bod 51), ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Pokud je tedy správní řízení o správním vyhoštění zahájeno a v jeho průběhu je prokázáno, že byly naplněny důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, musí ho správní orgán vydat. Soud dává žalobkyni za pravdu, že správní orgán I. stupně nedodržel lhůtu sedmi dnů stanovenou v ustanovení § 169 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ovšem o nedodržení lhůty byla žalobkyně řádně vyrozuměna sdělením ze dne 26. 5. 2016, a dále dává soud žalobkyni za pravdu, že ani žalovaný nedodržel lhůtu stanovenou v § 90 odst. 6 resp. v § 71 správního řádu. Avšak samo nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, protože nemá vliv na zákonnost jeho výroku. Právní řád v souvislosti s nečinností správních orgánů nabízí zvláštní prostředky ochrany, které mohla žalobkyně využít, pokud se cítila nadměrnou délkou správního řízení dotčena. Žalobkyně netvrdila a ani ze správního spisu nevyplývá, že by některého z nástrojů v souvislosti s ochranou proti nečinnosti využila. Ani tento žalobní bod proto soud nevyhodnotil jako důvodný.
38. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobkyně vykonávala na území České republiky v obci Ž., svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobkyně totiž práci vykonávala ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, Sb. NSS č. 3027/2014, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016 – 53). Povaha práce spočívala v balení baget a sendvičů. Žalobkyně práci vykonávala v rámci pracovní doby od 6:00 do 16:00 hod (popř. do 17:00 hod). Pracovní oděv obdržela od českého zaměstnavatele a práci kontrolovala vedoucí pracovního pásu. Za uvedenou práci měla žalobkyně obdržet odměnu 65 Kč/hod. Žalobkyně nepopírá, že u českého zaměstnavatele vykonávala závislou práci, nicméně argumentuje tím, že tuto práci konala pro svého polského zaměstnavatele,

s nímž má uzavřenou pracovní smlouvu.

39. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobkyni vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2 a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoli šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum jde (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobkyně není, což bylo prověřeno dotazem na Úřad práce ČR, ostatně to potvrdila i sama žalobkyně.
40. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje právě i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnání). Pokud je však předmětem této smlouvy dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, úřad práce povolení nevydává (§ 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 28. 7. 2017 – toto časové znění zákona o zaměstnanosti je rozhodné pro posouzení věci z důvodu, že k výkonu zaměstnání došlo v květnu 2016), což navazuje na § 66 větu třetí zákona o zaměstnanosti.
41. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Rovněž výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 4. 2018, č. j. 1 Azs 450/2017 – 26, vyšel přitom plně ze závěrů formulovaných tímž soudem v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, Sb. NSS č. 3713/2018.
42. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, Sb. NSS č. 3713/2018, vyšel ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“), která upravuje tři různé formy nadnárodního poskytování služeb: a) podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; b) podnik vyšle pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; c) jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie (279/80, *Webb*, C-307/09, *Vicoplus*) pak dovodil, že službou, na kterou se vztahuje svoboda volného pohybu služeb, je i poskytování pracovní síly. Vzhledem k tomu, že přeshraniční poskytování pracovní síly je z obchodního a sociálního hlediska mimořádně citlivou oblastí a může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí příjemce takové služby (pracovní síly), mohou členské státy podřídit takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (k tomu srov. § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti). Nejvyšší správní soud s ohledem na další judikaturu Soudního dvora Evropské unie (C-91/13, *Essent Energie*) dodal, že pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení.

43. Na základě těchto východisek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.
44. Soud v nyní posuzované věci vyšel z výše uvedeného výkladu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a v rámci jeho aplikace na projednávanou věc dospěl k následujícím závěrům. Plnění, které měl polský zaměstnavatel poskytnout na území České republiky, není službou ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES. Podstata „služby“ totiž v daném případě nespočívá ve vykonání určité činnosti, zhotovení díla (např. v podobě provedení stavebních prací, řemeslných prací, kontrolních prací, montáží věcí), nýbrž v pronájmu pracovní síly ve formě přidělení zaměstnance polského zaměstnavatele k českému příjemci pracovní síly. Tento závěr soud opírá o skutečnost, že hlavním předmětem podnikání polského zaměstnavatele je činnost spočívající ve vyhledávání pracovních míst a získávání pracovníků. Správní spis obsahuje informace z polského rejstříku, ze kterého lze jednoznačně určit, že je polský zaměstnavatel agenturou práce. Ostatně toto je zdejšímu soudu známo z předchozího rozhodování obdobných věcí (srov. rozsudky ze dne 19. 4. 2018, č. j. 53 A 1/2018 – 19, ze dne 4. 12. 2017, č. j. 44 A 39/2017 – 33, ze dne 12. 9. 2017, č. j. 44 A 28/2017 – 38, ze dne 26. 4. 2018, č. j. 45 A 3/2018 – 20, ze dne 30. 1. 2018, č. j. 44 A 43/2017 – 26).
45. Dále je třeba poukázat na to, že mezi českým zaměstnavatelem a polským zaměstnavatelem neexistuje žádný smluvní vztah, ze kterého by bylo zřejmé, že dochází k přeshraničnímu poskytování služby. Ostatně i ke smlouvě mezi žalobkyní a polským zaměstnavatelem,

která byla správnímu orgánu předložena, žalobkyně uvedla, že ji nikdy nepodepsala. Neexistuje tak ani žádný právní vztah mezi žalobkyní a polským zaměstnavatelem a případně mezi polským zaměstnavatelem a českým zaměstnavatelem, na základě kterého by bylo možné dovozovat přeshraniční poskytování služby. Žalobkyně navíc sama ve výsledku uvedla, že na území Polska nikdy nepracovala a jejím cílem bylo pracovat v České republice. Z výpovědi žalobkyně dále vyplynulo, že byla kontrolována vedoucí pásu, tj. zaměstnancem českého zaměstnavatele nikoli polským zaměstnavatelem. Žalobkyni bylo českým zaměstnavatelem poskytnuto též pracovní oblečení a náčiní. Nelze tak dovodit, že by existovalo, natož bylo jakkoli zachováno přímé pouto žalobkyně a polského zaměstnavatele při výkonu zaměstnání na území České republiky, tedy že konala práce jeho jménem, na jeho účet a odpovědnost, s využitím jeho pracovních pomůcek.

46. Soud se dále s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, Sb. NSS č. 3713/2018, zabýval tím, zda žalobkyně, jež v žalobě tvrdila, že byla vyslána na území České republiky jako pracovní síla, vykonává svoji hlavní činnost u polského zaměstnavatele na území Polské republiky. Soud vyšel z toho, že žalobkyně do protokolu o výsledku uvedla, že s polským zaměstnavatelem nikdy nepodepsala žádnou smlouvu a nikdy na území Polska nepracovala. Zároveň v žalobě toto své tvrzení nijak nevyvracela ani neuvedla důkazy, jimiž by prokazovala opak. Z uvedeného tak nelze dovodit jiný závěr, než že žalobkyně nekonala pro polského zaměstnavatele na území Polské republiky žádnou pracovní činnost.
47. Ze všech výše uvedených skutečností plyne, že pravou podstatou výkonu práce žalobkyně na území České republiky není konat práci v rámci poskytnutí konkrétní služby polským zaměstnavatelem příjemci služby na území České republiky. Žalobkyně byla přidělena k výkonu práce k českému zaměstnavateli bez jakéhokoliv předem dohodnutého omezení, aniž by kdy žalobkyně konala na území Polské republiky práci pro polského zaměstnavatele. Ostatně nebylo ani smluvně prokázáno, že by kdy vztah mezi ní a polským zaměstnavatelem existoval. Je tedy zřejmé, že se nejednalo o výkon služby ve smyslu ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ale naopak šlo o výkon závislé podle § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, kterou žalobkyně mohla konat pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce ČR. Takové povolení žalobkyně neměla, tedy byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
48. Soud tedy uzavírá, že žalobkyně nebyla na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněna vykonávat práci pro českou společnost na území České republiky. Výkon práce u tohoto subjektu byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobkyně však nebyla držitelkou takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonávala závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnila tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 - 13).
49. Není přitom rozhodné, zda žalobkyně o tom, že potřebovala pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, věděla, resp. zda byla svým zaměstnavatelem utvrzována v tom, že může na území České republiky vykonávat práci bez dalšího povolení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011 – 80, dovodil, že „[s]právní vyboštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídít cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“

50. Nelze přisvědčit argumentaci žalobkyně, že jen konala práci podle pokynů svého polského zaměstnavatele. Tato skutečnost nemění nic na tom, že žalobkyně vykonávala na území České republiky závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání. Toho si ostatně žalobkyně mohla být vědoma, neboť sama neměla v úmyslu konat práci na území Polské republiky, nýbrž toliko na území České republiky. Důsledky, které z toho plynou, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Žalobkyně, ač v zaměstnaneckém poměru a neznalá českého práva, je osobně odpovědná za to, aby vykonávala závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy (zákonem o zaměstnanosti). Za tím účelem je sama povinna přijmout veškerá opatření nezbytná k ověření souladu výkonu závislé práce s právním řádem státu, na jehož území má být práce vykonávána. To nicméně neznamená, že by paralelně s tím nemohla vzniknout odpovědnost za umožnění výkonu závislé práce bez potřebného povolení i dalším subjektům. Žalobní bod je nedůvodný.
51. Žalobkyně dále namítla, že se správní orgány neměly uchýlit k uložení správního vyhoštění, nýbrž měly preferovat smírnou cestu a umožnit žalobkyni vycestovat z území České republiky, a to vzhledem k tomu, že měla v té době platné polské vízum. K tomu soud znovu uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Skutečnost, že žalobkyně měla v době zjištění nelegální práce a částečně po dobu rozhodování správního orgánu I. stupně platné vízum vydané Polskou republikou, nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, sb. NSS č. 3713/2018, bod 45). Naopak, tato skutečnost brání postupu dle § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně nepobývala na území České republiky neoprávněně. I kdyby byla žalobkyně držitelkou schengenského víza nebo českého národního víza, nejde o překážku, která by bránila vydání správního vyhoštění, neboť správní vyhoštění postihuje různé typy protiprávního jednání cizince, ačkoliv je oprávněn pobývat na území České republiky (v daném případě je nicméně třeba zdůraznit, že byt byla žalobkyně oprávněna pobývat na území České republiky, nebyla oprávněna k pobytu za účelem výkonu zaměstnání).
52. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobkyni v tom, aby nadále pobývala na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobkyně do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návětí § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3

nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobkyně s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal správní vyhoštění, z Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má *de facto* právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobkyně nebyla oprávněna nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky.

53. Vzhledem k tomu, že žalobkyně po dobu, co byla držitelkou polského dlouhodobého víza, jednala v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení vykonávala závislou práci, není evidence žalobkyně v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobkyni v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobkyni nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobkyně během platnosti původního víza porušila pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonávala práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobkyni vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala § 119 odst. 1 písm. b). Žalobní bod je nedůvodný.
54. Rovněž tak námitka, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně a své závěry nedostatečně odůvodnily, neboť nezohlednily konkrétní situaci žalobkyně, je nedůvodná. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
55. Správní orgány své povinnosti beze zbytku dostály, zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což ostatně připouští i sama žalobkyně; má jen za to, že správní orgány je posoudily mechanicky, nezohlednily individuální rozměr případu. K tomu soud uvádí, že dle výpovědi žalobkyně žije celá její

rodina na území Ukrajiny. Žalobkyně si vyřídila pracovní vízum Polské republiky pouze z toho důvodu, že chtěla pracovat v České republice. Na území České republiky byla společně se svojí matkou, která měla taktéž polské vízum. Žádné trvale žijící příbuzné zde ani v jiném členském státě Evropské unie nemá. K integraci žalobkyně do české společnosti nedošlo, neboť na to pobývala na území České republiky příliš krátkou dobu, nadto většinu času trávila na pracovišti. Ve volných chvílích odpočívala. Správní orgány zcela správně vzaly do úvahy, že žalobkyně má na Ukrajině rodinu (rodiče a sestru; vlastní děti ještě nemá), tedy ty nejbližší rodinné vztahy ji váží k zemi, jejíž je občankou, nikoliv k České republice či jinému členskému státu Evropské unie. Skutečnost, že žalobkyně měla v době zjištění nelegálního zaměstnávání platné povolení k pobytu i zaměstnání vydané Polskou republikou, nelze vzít při hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění do úvahy, neboť sama o sobě nesvědčí o existenci jakéhokoliv aspektu rodinného či soukromého života, který by žalobkyně vedla na území kteréhokoliv členského státu Evropské unie. Vzhledem k výše uvedenému nemůže vyhoštění představovat nepřiměřený zásah ani s ohledem na to, že jí v důsledku stanovení doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nebude moci být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu ani v budoucnu. Soud tedy uzavírá, že správní orgány v úplnosti zjistily všechny skutečnosti nezbytné pro posouzení přiměřenosti zásahu představovaného správním vyhoštěním do soukromého a rodinného života a vyhodnotily je s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. Dospěly ke správnému závěru, že důsledky správního vyhoštění nejsou nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života.

56. Pokud jde o posouzení otázky existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na Ukrajině (vnitřní ozbrojený konflikt), ani v tomto ohledu neshledal soud žádné pochybení. Správní orgán I. stupně rozhodl o existenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobkyně do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se přitom výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že nepříznivá bezpečnostní situace se vztahuje pouze k D. a L. oblasti na východě U. Žalobkyně nicméně bydlí v Č. oblasti, kde je bezpečnostní situace natolik uspokojivá, že umožňuje žalobkyni bezpečný návrat do vlasti. Závazná stanoviska vycházejí ze zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně a žalovanou. Z nich skutečně vyplývá, že Č. oblast je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády a podle dostupných informací tam nedocházelo od roku 2014 k žádným bezpečnostním incidentům (viz informaci Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 12. 7. 2017 s názvem Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby). Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že na Ukrajině nepanuje stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobkyně z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na Ukrajině mohla utrpět zranění nebo být usmrcena v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz závazné stanovisko ministra vnitra z 26. 1. 2018; viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, čj. 7 Azs 265/2014 – 17).
57. Za této situace bylo povinností žalobkyně prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že ona osobně by pravděpodobně byla vystavena jako civilistka útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, pokud již žalobkyně utrpěla vážnou újmu nebo byla vystavena přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve

kterém skutečně žalobkyně pobývala, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u žalobkyně dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se žalobkyně stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24). Žalobkyně ve správním ani soudním řízení neprokázala, že by před odjezdem ze země původu utrpěla v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byla takovou újmou ohrožena. Žalobkyně nebydlela v místě, které je zasaženo ozbrojenými operacemi. Do této oblasti se přitom může bez obtíží vrátit, žijí zde její rodiče a sestra. Žalobkyně neuvedla v řízení žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu jakožto civilistka terčem svévolného násilí. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra tedy správně dovodili, že žalobkyni nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy nejsou dány důvody bránící vycestování. Žalobní bod není důvodný.

58. Posledním žalobním bodem žalobkyně napadá dostatečnost odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v části, v níž byla stanovena doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území Evropské unie. Stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že správní orgány vyšly pouze z toho, že doba 6 měsíců představuje spodní hranici rozpětí, jehož maximum je 5 let. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí přihlédl k délce nelegálního výkonu zaměstnání na území České republiky (v řádech dnů), žalobkyně od počátku vedení řízení ve věci správního vyhoštění spolupracovala s policií a nevyhýbala se odpovědnosti za protiprávní jednání. Žalovaná dále zdůraznila význam zájmu státu na tom, aby se na trhu práce pohybovali toliko cizinci, kteří mají příslušné povolení. Soud má tedy za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti, tedy závažnost protiprávního jednání a jeho dobu trvání. Stanovení doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 6 měsíců není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní. Nebyla-li by žalobkyně trestněprávně zachovalá, bez jediného přestupku, jak zdůrazňuje v žalobě, nepochybně by doba zákazu vstupu na území byla stanovena ve větším rozsahu. Žalobní bod je nedůvodný

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

59. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
60. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. červenec 2018

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
samosoudkyně